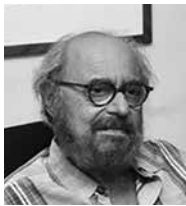

προσεγγίσεις / κρίση στη Γερμανία

■ ΤΟΥ
Δημήτρη
Α. Τραυλού
Τζανετάτου

Η νίκη του AfD και οι αμετανόητοι «χορηγοί» του

Εν μέσω της άτυπης προεκλογικής περιόδου, όπου, ενώ οι τουρκικές προκλήσεις «χτυπάνε κόκκινο», κυριαρχεί το ζήτημα της «κοστολόγησης» των προσφερόμενων από τα συστημικά κόμματα παροχών, αίφνης φόβος και τρόμος κατέλαβε το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα από το αναπάντεχο (sic) αποτέλεσμα-σοκ των εκλογών σε κρατίδιο της πρώην ανατολικής Γερμανίας (Sachsen-Anhalt / Σαξονία-Άνχαλτ). Πρωταγωνιστές, βεβαίως, της έκφρασης του φόβου έναντι του απειλούντος την Γερμανία και γενικότερα την Ευρώπη «νεοναζιστικού εφιάλτη» υπήρξαν τα συστημικά ΜΜΕ. Εκείνο, ωστόσο, που εντυπωσιάζει, αλλά δεν εκπλήττει, είναι η επιδερμικότητα και η κενότητα της όποιας προσπάθειας ερμηνείας και ανάλυσης των γενεσιουργών αιτίων της καταβύθισης των συστημικών, κυβερνώντων κομμάτων, ιδίως της κεντροαριστεράς, δηλαδή της σημαντικής συμβολής τους στο εκλογικό αποτέλεσμα. Ένα αποτέλεσμα που φαίνεται να ρίχνει την βαριά του σκιά στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Βεβαίως, σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη αυτή στη Γερμανία και όχι μόνο διεδραμάτισε η προϊούσα αποσύνδεση από την φθηνή ρωσική ενέργεια, που κορυφώθηκε

μετά την έκρηξη του ρωσοουκρανικού πολέμου.

2

Πέραν όμως της ήδη προ του πολέμου αυτού παρατηρούμενης αποσιώπησης της «γενναιόδωρης χορηγίας» των κομμάτων αυτών στη γερμανική ακροδεξιά, ουδώς φαίνεται να απασχολεί τους συστημικούς σχολιαστές, δημοσιογράφους και δημοσιολογούντες, το γεγονός ότι ένας βασικός παράγοντας διαμόρφωσης του εκλογικού αποτελέσματος υπήρξε η υπόσχεση του AfD για τερματισμό του πολέμου στην Ουκρανία και αποκατάσταση των ομαλών σχέσεων με τη Ρωσία. Ενός πολέμου τον οποίο τα συστημικά κόμματα στη Γερμανία και την Ευρώπη επιμένουν παντί σθένει να τροφοδοτούν με χρήμα και όπλα, ρισκάροντας έναν πυρηνικό όλεθρο. Ενδεικτικό πάντως της επιρροής του αντιρωσικού κλίματος στη δυτική Γερμανία και της υπάρχουσας σύγχυσης για τα

αίτια της νίκης του AfD είναι το γεγονός ότι οι διαδηλώσεις που ξέσπασαν στο Βερολίνο, ως εύλογη αντίδραση κατά του αποτελέσματος του AfD, δεν φαίνεται να έστρεψαν τα πυρά τους κατά της κυβέρνησης Μερτς, ο οποίος, παρά την κατάρρευση της δημοτικότητάς του, ανταγωνίζεται με το Ηνωμένο Βασίλειο για τα πρωτεία ουσιαστικής πολεμικής ρήξης με τη Ρωσία. Πρωτεία που πάντως ανήκουν στον Πρωθυπουργό μας. Χαρακτηριστικό της ουσιαστικά άμεσης εμπλοκής της Γερμανίας στο ρωσοουκρανικό πόλεμο υπέρ της Ουκρανίας είναι η «περίεργη ιστορία» της ανακάλυψης στο αεροδρόμιο της Δειψίας ενός «drone με εκρηκτικά», που αγαθή τη τύχει

δεν εξερράγη, πράγμα που, ως αναμενόταν, χωρίς αποδεικτικά στοιχεία, αποδόθηκε στην προετοιμάζουσα πόλεμο κατά της Ευρώπης Ρωσία.

3

Κατόπιν αυτών, ευεξήγητη είναι η στάση των υιοθετούντων την κυβερνητική επιλογή της θέσης «στην σωστή πλευρά της Ιστορίας», που οδήγησε στη συμμετοχή της κυβέρνησης ως σημαιοφόρου στον πόλεμο κατά της Ρωσίας, και συνεκδοχικά στην ουσιαστική συμμετοχή στον πόλεμο κατά του Ιράν. Πάντως για τους κατοίκους της πρώην ανατολικής Γερμανίας, που ήδη από την περιβόητη επανανοποίηση και την διάλυση της παραγωγικής της ικανότητας αποτελούσαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας, δεδομένων και των ισχυρών κλυδωνισμών της γερμανικής οικονομίας, υπήρξε ένας επιπρόσθετος ισχυρός λόγος εγκατάλειψης των χρεωκοπημένων «κομμάτων του πολέμου» και στροφής είτε στην αποχή είτε στην ψευδεπίγραφη υποσχόμενη ασφάλεια και ειρήνη ακροδεξιά. Δεν είναι, άλλωστε, τυχαίο το γε-

γονός ότι και μέρος της γερμανικής Αριστεράς, εκφραζομένης από το κόμμα Σ. Βάγκενκνεχτ (BSW), το οποίο εξελέγη στη Βουλή του επίμαχου κρατιδίου, έχει ως κορυφαία προγραμματική θέση τον τερματισμό του ρωσοουκρανικού πολέμου. Από την άλλη, τέλος, πλευρά, δεν είναι δυνατόν, το 44% που ψήφισε το AfD, να θεωρηθεί ως εμφορούμενο από νεοναζιστικές απόψεις. Μία τέτοια εφιαλτική παραδοχή θα παρέβλεπε πλήρως τους προαναφερθέντες γενεσιουργούς λόγους του εκλογικού αποτελέσματος. Κοντολογίς: όσο δεν αλλάζει ριζικά η στάση της Γερμανίας και της Ευρώπης στα κρίσιμα οικονομικά, ενεργειακά, γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά ζητήματα, η ακροδεξιά θα ελκύει ολοένα και περισσότερους απογοητευμένους ψηφοφόρους, με ό,τι αυτό σημαίνει για το μέλλον της ευρωπαϊκής εκδοχής του δημοκρατικού καπιταλισμού και της Ευρώπης γενικότερα. Αυτή την αυταπάδειακή ωμή πραγματικότητα μην την υποτιμήσουν, παραβλέψουν ή απωθήσουν τα ελληνικά κόμματα ενόψει των επερχόμενων εκλογών.

Εκείνο, ωστόσο, που εντυπωσιάζει, αλλά δεν εκπλήττει, είναι η επιδερμικότητα και η κενότητα της όποιας προσπάθειας ερμηνείας και ανάλυσης των γενεσιουργών αιτίων της καταβύθισης των συστημικών, κυβερνώντων κομμάτων, ιδίως της κεντροαριστεράς, δηλαδή της σημαντικής συμβολής τους στο εκλογικό αποτέλεσμα

Ποιοι φταίνε;

■ ΤΟΥ Τζόρτζιο Κρεμάσκι*

Η συντριπτική νίκη της ρατσιστικής και αντιδραστικής ακροδεξιάς AfD στις εκλογές της Σαξονίας είναι αποτέλεσμα δεκαετιών νεοφιλελεύθερων πολιτικών λιτότητας και, πλέον, επανεξοπλισμού και πολέμου. Οι πρώτοι υπεύθυνοι για την επιστροφή του φασισμού, ακόμη και του ναζισμού, στην Ευρώπη είναι οι φιλελεύθεροι δημοκράτες των «υπέρτατων δυτικών αξιών» – οι οποίες μετατράπηκαν σε χρηματιστηριακές αξίες για τους πλούσιους και σε περικοπές μισθών και κοινωνικών δικαιωμάτων για όλους τους άλλους. Είναι οι κυβερνήσεις και τα περισσότερα ή λιγότερο ευρεία πολιτικά ρεύματα που, αντί να ενισχύσουν, αποδυνάμωσαν το κράτος πρόνοιας, το οποίο αποτελούσε το πραγματικό δημοκρατικό

προπύργιο στην Ευρώπη.

Είναι οι φιλελεύθεροι και οι σοσιαλδημοκράτες που, μαζί με τη δεξιά, ψήφισαν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ότι κομμουνισμός ίσον ναζισμός. Και ο ναζισμός αναστήθηκε από τις στάχτες στις οποίες τον είχε θάψει πρώτα απ' όλα ο σοβιετικός Κόκκινος Στρατός.

Αυτοί, οι λεγόμενοι ευρωπαϊστές, οι «πρόθυμοι» ηγέτες των όπλων και του πολέμου, απουναρμολόγησαν κομμάτι-κομμάτι την οικονομία της ειρήνης για να κατασκευάσουν όπλα και να επαναφέρουν την Ευρώπη στο μέτωπο εναντίον της Ρωσίας. Και ανάμεσά τους ξεχωρίζει ακριβώς ο Μερτς, ο πιο αντιδημοφιλής πρωθυπουργός της Γερμανίας από το 1945, ο οποίος μόλις ενέκρινε ένα πρόγραμμα

επανεξοπλισμού δισεκατομμυρίων, χρηματοδοτούμενο μεταξύ άλλων και με περικοπές στις συντάξεις. Ας είναι όμως ήσυχοι οι πολεμοκάπηλοι: αν η AfD μπει στην κυβέρνηση, ο πόλεμος θα συνεχιστεί, όπως συνέβη και με την Μελόνι. Ο Τραμπ έδειξε ότι η ακροδεξιά δεν θέλει ειρήνη, αλλά την άγρια κυριαρχία πάνω στην κοινωνία. Άλλωστε πάντα υπάρχει και η υποστήριξη προς το Ισραήλ που ενώνει φιλελεύθερους και φασίστες.

Προσοχή, μην νομιμοποιήσετε ή υποτιμήσετε τους φασίστες: να είστε σίγουροι ότι πάντα θα βρουν έναν τρόπο να δείξουν ποιοι είναι. Αλλά η ευθύνη για την επιστροφή τους βαρύνει τον Ντράγκι, που θέλησε να μας βάλει να επιλέξουμε ανάμεσα σε κλιματιστικά και κανόνια εν μέσω κλιματικής κρίσης.

Η ευθύνη βαρύνει την Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, που θέλει 800 δισεκατομμύρια για όπλα και εκφωνεί πολεμικές δηλώσεις. Είναι δική τους ευθύνη. Είναι ευθύνη και όσων στέκονται στο πλευρό τους, και όσων συμμαχούν με όσους στέκονται στο πλευρό τους. Μην μου μιλάτε για αντιφασισμό αν πρώτα δεν είστε διατεθειμένοι να εξαλείψετε όσους αναγέννησαν τον φασισμό.

* Ο Τζόρτζιο Κρεμάσκι έχει διατελέσει πρόεδρος της μαχητικής ιταλικής ομοσπονδίας μεταλλεργατών FIOM. Το σημείωμά του αυτό δημοσιεύθηκε στις 7/9/2026 στην ιταλική ηλεκτρονική εφημερίδα Contropiano (www.contropiano.org).